

With
Love

วงการ
บันเทิง
เป็นของฉัน
แล้ว

娱乐圈是我的
[重生]

รักนะ
เป็น
ของ/ดอ
★1

เขียน : ชุนเตาหาน

แปล : บุณยวีร์ มานะสุธาร

จ๋ JAMSAI

娱乐圈是我的〔重生〕 1

วงการบันเทิงเป็นของฉัน ส่วนรักนั้นเป็นของเธอ 1

春刀寒

ขุนเตาห่าน

บุณยวีร์ มานะสุรการ แปล

ถึงแม้รอยยิ้มนั้นจะจางมาก ๆ และหายไปท่ามกลางความเฉยเมยของเขาอย่างรวดเร็ว กว่านับตั้งแต่ที่ได้พบเขา ส่วใจจึงเห็นรอยยิ้มของเขานับนิ้วได้ รอยยิ้มนี้ช่างทำให้เธอปวดแปลบหัวใจจริงๆ

ยังจะห่วงชื่อเสียงอะไรอีกเนี่ย น่าจะพูดจาหยอกล้อทำให้เขามีความสุขสักหน่อย พอคิดแล้วเธอก็พูดขึ้นทันที "ชื่อเสร็จแล้ว! นิยายเล่มนี้ขายดีและโด่งดังมาก ขายหมดทุกที่เลย คิดไม่ถึงว่าจะซื้อได้จากที่นี่ แถมยังได้เจอพี่ด้วย!" เธอพูดด้วยน้ำเสียงกุ่มต่ำ "หรือว่าร้านหนังสือร้านนี้เป็นวัดเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่ช่วยทำให้ความปรารถนาของผู้คนเป็นจริงจันเธอ"

เงินเฟิ่ง "..."

เธอยิ้มจนดวงตาหยีเป็นเลี้ยวโค้ง เต็มไปด้วยแสงแห่งความสุขใสราวกับดวงอาทิตย์ "พี่ชาย อากาศกลับมาอบอุ่นแล้ว ให้ฉันเลี้ยงไอศกรีมพี่เถอะ"

อากาศกลับมาอบอุ่น แล้วฉันก็ได้มาเจอพี่อีกครั้ง

คำนำ

นักอ่านที่เคยอ่าน 'Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน' คงจะคิดถึงผลงานของ 'ซุนเตาหวน' กันไม่น้อยใช่ไหมคะ ครั้งนี้ With Love ก็ได้นำผลงานของนักเขียนท่านนี้มาฝากนักอ่านกันอีกเรื่องแล้วค่ะ

'วงการบันเทิงเป็นของฉัน ส่วนรักนั้นเป็นของเธอ' เรียกได้ว่าเป็นนิยายแนวโรแมนติก-ย้อนเวลาที่เต็มไปด้วยความหวานไม่แพ้กันเลยคะ ทั้งยังนำเสนอเรื่องราวในวงการบันเทิงที่แสนจะเข้มข้น ใครที่เป็น 'ต่ง' หรือ 'มัหมี่' ทั้งหลายจะต้องชื่นชอบเรื่องนี้อย่างแน่นอน เพราะนางเอกของเรา 'สวีโจชิง' เป็นแฟนคลับไอดอลหนุ่มคนหนึ่ง แต่เพราะชีวิตเขาถูกกดขี่และทำร้ายอย่างหนักเขาจึงเลือกที่จะจากโลกนี้ไป ช่วงเวลานั้นเธอรู้สึกเสียใจและมีชีวิตอยู่อย่างไร้จุดหมาย จนวันหนึ่งเธอประสบอุบัติเหตุจนเสียชีวิตและได้ย้อนเวลากลับมาเกิดใหม่ในร่างกายตัวเองตอนอายุสิบหกปี เธอจึงอยากเปลี่ยนแปลงอนาคตของตัวเอง และอยากช่วยให้ 'เฉินเฟิง' ไอดอลที่รักของเธอหลุดพ้นจากขุมมนรก ปูทางให้เขาก้าวไปสู่จุดสูงสุดในวงการบันเทิงให้ได้ แต่การทำแบบนี้ก็รู้ว่าจะเป็นเรื่องง่ายคะ แต่เริ่มก็พบอุปสรรคแล้ว เพราะเฉินเฟิงในภพนี้ไม่เหมือนในภพที่แล้วแม้แต่หน่อย เขากลายเป็นคนเย็นชา เบื่อโลก และไม่มีความปรารถนาที่จะเดบิวต์เลย

เมื่อความต้องการของสวีโจชิงกับไอดอลสวนทางกันแบบนี้ เธอจะทำให้เขาก้าวไปสู่จุดสูงสุดอย่างที่ต้องการได้หรือไม่ แล้วสาวน้อยอย่างเธอจะเปลี่ยนแปลงวงการบันเทิงอย่างไร นอกจากนี้ความสัมพันธ์และอนาคตของทั้งสองจะเป็นไปในทิศทางใด ถ้าพร้อมเอาใจช่วยพวกเขาแล้ว เรามาก้าวเข้าสู่การบันเทิงไปพร้อมกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- เงินเฟิง ไอดอลหนุ่มแห่งวง S-Star ผู้มีความสามารถระดับเทพ รูปร่างสูง หน้าตาหล่อเหลา ภาพลักษณ์ดูอบอุ่นอ่อนโยน มักถูกเรียกว่า 'เจ้าชายแห่งเวที' แต่จริงๆ แล้วเป็นคนเย็นชา ไม่ค่อยยิ้ม พยัคและดุดัน เล็กน้อย รักสันโดษ สมัยเด็กเคยอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า มีความฝันอยากจะเป็นวิศวกร
- สวีใจซิง ช่างแต่งหน้าเจ้าสาวที่ประสบอุบัติเหตุรถชนจนเสียชีวิตแล้วได้ย้อนเวลากลับมาเกิดใหม่ในวัยสิบหกปี หน้าตาสวย ทำทางไร้เดียงสาและร่าเริง แก้มยุ้ย ผิวขาว มีความสามารถด้านการออกแบบแฟชั่น มีความพยายามสูง ฉลาดเฉลียว กล้าคิดกล้าทำ ชอบปกป้องคนที่ตัวเองรัก
- สวี่เหยียน ลูกชายลูกใหญ่ของสวีใจซิง เรียนจบปริญญาโทเอกสื่อและการสื่อสาร ใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศ เป็นผู้จัดการที่มีชื่อเสียงโด่งดังในวงการบันเทิง หน้าตาหล่อเหลา ฉลาดเฉลียว รอบคอบ มองการณ์ไกล ทำทางสุภาพอ่อนโยนและจริงจัง
- จ้าวจินจิน นักแสดงในสังกัดบริษัทเฉินซิงเอ็นเตอร์เทนเมนต์ ผมยาวตรงดำ หน้าตาน่ารักบริสุทธิ์สดใส แต่มีนิสัยใจร้อนขี้โมโหต่างจากหน้าตา ทว่าเป็นคนจริงใจ ตรงไปตรงมา มีฝีมือในการแสดง เรียนจบจากวิทยาลัยการแสดงมาโดยเฉพาะ
- เฉิงโย่ว เพื่อนสนิทสมัยมัธยมปลายของสวีใจซิง เป็นคนร่าเริงสนุกสนาน มีอารมณ์ขัน พุดเก่ง ขี้ค้นหา ชอบอ่านนิยายน้ำเน่า จริ่งใจกับสวีใจซิงมากและคอยสนับสนุนสวีใจซิงเสมอ
- โจวหมิงอวี่ รักแรกของสวีใจซิงในภพที่แล้ว คอยตามจีบสวีใจซิงอย่างเอาเป็นเอาตาย หน้าตาดี เป็นเด็กโรงเรียนระดับท็อป มีนิสัยเกเร ผลการเรียนเป็นที่โหล แต่ความจริงแล้วเป็นคนมีความพยายาม ฉลาดเฉลียว หัวไว

บทที่ 1

ระยะเวลาช่างเนิ่นนานนักหลังจากการตายของเงินเฟิ่ง แต่สวีใจซิงก็ยังคงฝันแบบเดิมๆ

เด็กหนุ่มภายในความฝันนั่งพลิกหน้าหนังสือเล่มหนึ่งอยู่ในห้องที่ปิดสนิท เพลิงเผาไหม้ไร้สัมเสียดใจใกล้ๆ แท่นกลั่นกินออกซิเจนเฮือกสุดท้ายเข้าไป ส่วนสวีใจซิงที่ยืนอยู่ด้านนอกประตูห่มสาดชีวิตทุบประตูล่องหนบานนั้น

แต่เธอก็ไม่อาจทำอะไรได้เลย

เงินเฟิ่งเงยหน้าขึ้นมามอง ส่งยิ้มมาทางเธอครู่หนึ่ง แล้วก็โยนหนังสือใส่ในเปลวเพลิง ไฟลามเลียขึ้นมาด้านบน สวีใจซิงมองดูเขาที่ถูกเขมือบกลิ้นกินอย่างอับจนหนทาง หลังจากนั้นก็ตื่นขึ้นมาพร้อมกับร้องไห้โฮ สั่นทึ่มด้วยความเจ็บปวดไปทั้งร่าง

เงินเฟิ่งจากไปได้ครึ่งปีแล้ว

เวลาครึ่งปีสำหรับวงการบันเทิงที่ข่าวสารปรากฏออกมาอย่างไม่ขาดสาย ชื่อของเงินเฟิ่งนี้แทบจะไม่ได้ถูกเอ่ยถึง แม้ว่าตอนนั้นที่เขาเพิ่งตายจากไป ข่าวของเขาจะครองพื้นที่พาดหัวข่าวใหญ่ทุกสำนักหนึ่งสัปดาห์เต็มๆ เหมือนว่าทั่วโลกล้วนต่อสู้กับความไม่เป็นธรรมเพื่อเขา

ในตอนนั้นเพื่อนๆ ทุกคนที่รู้ว่าเธอชอบเงินเฟิ่งต่างมาปอโลบโยนเธอกันหมด

พวกเขาทวนซ้ำๆ ถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เงินเฟิงได้ประสบ ไม่เพียงแต่เห็นใจเขา ยังเห็นใจแฟนคลับของเขาด้วย ทำยที่สุดแล้วพวกเขาก็บอกสวี่ใจซิงว่าทำใจหน่อยเถอะ อย่างไรก็ตามแล้วนั้นก็เพียงแค่อดทนคนหนึ่ง ที่ 'เดิมทีก็รู้ซึ่งวาสนาต่อกันอยู่แล้ว ทั้งหมดล้วนอาศัยเงินของเธอเท่านั้น'

สวี่ใจซิงที่แต่ก่อนคอยต่อสู้ด้วยท่าทีที่ดูต้นเกรี้ยวกราดเพื่อเงินเฟิง ก็ไม่ได้โต้เถียงอะไรอีก

ผู้คนมักจะหลงลืมเสมอ

ชาวเน็ตที่วิจารณ์กล่าวโทษเพื่อเงินเฟิงก็เก็บตัวเงียบหายไปภายใต้การแทรกแซงของเงินทุน แม้กระทั่งแฟนคลับของเขายังมีอดทนคนใหม่ สวี่ใจซิงเองก็ค่อยๆ หายุดพุดถึงเขา และในที่สุดก็ไม่ได้เอ่ยถึงเขามากอีก เหมือนกับว่าตนเองไม่เคยทุ่มเทสุดพลังเพื่อรักเด็กหนุ่มคนหนึ่งเลย

แต่มีบางคราวยามที่เธอนั่งเหม่อลอย เมื่อรู้สึกตัวน้ำตาก็ไหลนองเต็มใบหน้า

เพื่อนร่วมงานถามไถ่เธอ "ใจซิง เธอเป็นอะไรหรอ"

'เธอเป็นอะไร'

เธอเองก็ไม่รู้ รู้สึกเพียงแค่เจ็บปวดใจแบบโหวงๆ เหมือนถูกมีดเขี่ยดวงใจออกไปหนึ่งชิ้น

ยามเย็นฝนเริ่มตกปรอยๆ ป้าจู่ คุณป้าแม่บ้านที่ดูแลคุณพ่อสวี่ก็โทรมาหา "คุณใจซิงคะ จะกลับมากินอาหารเย็นไหมคะ ป้าตุนซุ๊ปโกไวให้พ่อของคุณนะคะ"

สวี่ใจซิงลากกระเป๋าเครื่องสำอางลงบันไดแล้วพูดว่า "เย็นนี้จะต้องไปแต่งหน้า บ้านเจ้าสาวอยู่ที่ซานเมืองคะ คงไม่ได้กลับนะคะ ป้ากินกับพ่อสองคนเลยคะ จริงสิป้าจู่ มีน้ำผึ้งที่เพื่อนที่ทำงานหนูซื้อมาจากต่างประเทศอยู่ในกล่องพัสดุชิ้นล่างคะ ป้าเอามาผสมให้พ่อสักถ้วย แล้วป้อนให้เขาดื่มก่อนนอนนะคะ"

บ้านจนรับแล้วก็วางสายไป

คุณพ่อสวี่ที่เป็นโรคหลอดเลือดสมองเฉียบพลันตั้งแต่เมื่อเจ็ดปีก่อน เป็นอัมพาตติดเตียงมาโดยตลอด เมื่อไม่กี่ปีก่อนสวี่ใจซึ่งเป็นคนดูแลพ่อเอง ทั้งหมด แต่สองปีนี้การทำงานเธอก้าวหน้าขึ้น ได้เงินมาบ้างจึงได้จ้างแม่บ้านให้แก คุณพ่อสวี่

ฝนตกไม่หนัก เธอลากกระเป๋าเครื่องสำอางไปเรียกรถแท็กซี่ที่ริมถนน ตอนรอสัญญาณไฟจราจรมีผู้หญิงกำลังอุ้มลูกคุยโทรศัพท์อยู่ข้างๆ

"ฉันส่งงบการเงินระยะที่สองไปแล้ว เปลี่ยนงบประมาณตอนนี้จะทัน ไฉนยังงั้น ทางด้านประธานเงินนั้นก็ตรวจสอบและอนุมัติไปหมดแล้ว!"

เธอก็กำลังอุ้มลูกและถือร่มอยู่ด้วย เมื่อถือโทรศัพท์ที่มีถือได้ไม่ถนัดมีอัน เธอก็วางลูกสาวที่อยู่ในอ้อมแขนลงทันที ก่อนจะพูดขึ้นอีก

"ที่นายบอกฉันแบบนี้ไม่มีประโยชน์หรอก! ก่อนหน้านั้นไปทำอะไรอยู่ล่ะ"

เด็กน้อยอายุราวสามสี่ขวบถือโยโย่อยู่ในมือ อาจเพราะน้ำฝนทำให้มือเปียก โยโย่จึงหล่นกลิ้งไปข้างหน้าตามทางม้าลาย

เด็กน้อยขยับตัววิ่งไล่ตามโยโย่ไป รถออฟโรดที่อยู่ไม่ไกล ทั้งยังขับมาอย่างรวดเร็วกำลังบีบแตร แม่ของเด็กน้อยยังคุยโทรศัพท์อยู่ สวี่ใจซึ่งที่ตอบี๊แซด* เสร็จเงยหน้าขึ้นมามองแวบหนึ่ง เมื่อรู้สึกตัวเธอก็พุ่งตัวออกไปแล้ว

จำได้แค่ว่าเธอผลักเด็กน้อยออกไปข้างๆ ถัดจากนั้นก็พลันรู้สึกเจ็บแปลบอย่างแรงที่ส่วนบนเอว เหมือนอวัยวะภายในทั้งหมดทุกส่วนย้ายตำแหน่ง รสคาวหวานตื้นขึ้นมาในลำคอ หลังจากนั้นก็สูญเสียสติสัมปชัญญะไป

ล้วนว่ากันว่าก่อนที่คนเราจะตายจะปรากฏภาพบุคคลและเรื่องราวที่สำคัญที่สุดกับตัวเองขึ้นในความคิด แต่ในช่วงพริบตาขณะที่อยู่ในความเป็นความตายนั้นสวี่ใจซึ่งไม่มีแม้แต่เวลาหวนทบทวนตลอดช่วงชีวิตของตนเอง เลย เธอตายจากไปด้วยความเจ็บปวดทันที

เสียงกรีดร้องของฝูงชน เสียงร้องตะโกนดังลั่นของเด็กน้อย และ

* วีแชต (WeChat) คือแอปพลิเคชันสำหรับสนทนาและส่งข้อความซึ่งเป็นที่นิยมมากที่สุดในจีน

เสียงเบรคแหลมปริ๊ด ทุกสรรพเสียงห่อหุ้มปกคลุมช่วงเย็นหลังฝนพรำนี้

ส่วใจจึงเกิดผ่นอย่างหนึ่งขึ้นมา

เธอผ่นเห็นเมื่อหลายปีก่อนตอนที่แม้อยังไม่ได้ตายจากไปเพราะโรคมะเร็งหลอดอาหาร พ่อยังไม่ล้มละลายหมดสภาพด้วยโรคหลอดเลือดสมองเฉียบพลัน เธอมีชีวิตมั่งคั่งที่ทำให้ผู้คนอิจฉา สามารถเสาะแสวงความฝันที่ตนเองเฝ้าฝันได้โดยปราศจากความกังวลใดๆ

เธอผ่นเห็นตุ๊กตาบาร์บี้รุ่นลิมิเต็ดอี디션ในห้องนั้นของเธอ เธอทำชุดที่สวยงามให้ตุ๊กตาด้วยมือตัวเอง และยังมีรางวัลที่ทำด้วยทองคำจากการแข่งขันออกแบบแฟชั่นระดับเยาวชนรางวัลนั้นที่เธอวางไว้บนตู้หนังสือ

เธอผ่นเห็นตัวเองที่ได้รับการเสนอทุนจากการอัยลคอลเลจออฟอาร์ตตอนมัธยมปลายปีสามและกำลังดีอกดีใจเตรียมตัวจะไปศึกษาต่อมหาวิทยาลัยต่างประเทศ แต่แล้วแม่ก็ตรวจพบโรคมะเร็งหลอดอาหารระยะสุดท้ายพอดี

พ่อล้มเหลวในการลงทุน ขาดทุนไม่ใช่แค่สิบล้าน สุดท้ายไม่มีแม้กระทั่งเงินที่จะรักษาโรคให้แม่ ส่วนบรรดาญาติๆ เหล่านั้นที่เคยสนิทชิดเชื้อ ไปมาหาสู่อย่างอบอุ่น และคอยเอาใจพวกเขาตอนนี้ต่างพากันปิดประตูใส่ ไม่ยอมพบหน้าคำตากันหมด รวมถึงลุงรองของตระกูลส่วที่หลอกลวงพ่อไปร่วมลงทุนด้วย

คุณพ่อส่วขายทรัพย์สินบริษัทเพื่อรักษาโรคให้แม่ และเธอเองก็ล้มเลิกแผนที่จะไปต่างประเทศ เข้าร่วมการสอบเกาเช่า* และสอบได้มหาวิทยาลัยศิลปะและการออกแบบของเมือง B

แต่โรคของแม่เป็นมาจนถึงระยะสุดท้ายแล้ว ต่อให้มีเงินมากแค่ไหน ก็ไม่อาจช่วยกอบกู้ชีวิตได้ทัน แม่เสียชีวิต พ่อก็ล้มละลายหมดตัวผมหงอกขาวเพียงข้ามคืนเดียว

ในปีนั้นส่วใจจึงเพิ่งจะอายุครบสิบแปดปีเต็ม

เธอจำเป็นต้องแบกรับภาระอันหนักอึ้งทั้งหมดภายในบ้านอย่างมิอาจเลี่ยงได้

* เกาเช่า คือการสอบเข้าในระดับมหาวิทยาลัยของจีน

สวีใจจึงเห็นตัวเองกำลังเดินหน้าไปอย่างยากลำบากอยู่ภายในโคลนตม ยามที่เพื่อนซึ่งเรียนมาด้วยกัน ทั้งยังมีอายุไล่เลี่ยกันพบเจอกับเรื่องความรัก อาหารเอร็ดอร่อย การท่องเที่ยว และการติดตามดาราไอดอล สิ่งที่เราพบเจอกลับเป็นการทวงหนี้ของเจ้าหนี้และการกู้เงินของธนาคาร ตลอดจน ค่ารักษาพยาบาลจำนวนมหาศาลของพ่อ

เธอไม่ยากล้มเลิกความฝันเรื่องการออกแบบจึงเรียนไปด้วยและทำงานไปด้วย ถึงขนาดที่ว่ารู้สึกเหนื่อยแม้กระทั่งจะมีลมหายใจอยู่ในแต่ละวัน

เมื่อฤดูหนาวตอนที่อยู่ปีหนึ่งเป็นเพราะว่าเธอต้องส่งการบ้านงานออกแบบ กลับบ้านเข้าไปหนึ่งชั่วโมง พ่อที่เป็นอัมพาตติดเตียงอยากจิบน้ำ ตอนที่พยายามดิ้นรนไปหยิบแก้วน้ำกลับทำขวดน้ำร้อนล้มคว่ำ

เมื่อสวีใจจึงกลับถึงบ้านพ่อก็เป็นลมสลบเหมือนติดด้วยความเจ็บปวดไปแล้ว เธอจึงกดเบอร์ 120 โทรเรียกรถพยาบาล พอไปถึงโรงพยาบาล หมอบอกเธอว่าพ่อบาดเจ็บจากการถูกลวกอย่างรุนแรง

สวีใจจึงจำได้ว่าคืนนั้นหิมะตก

เธอนั่งยองๆ อยู่ที่ระเบียงทางเดินของโรงพยาบาล ถือปึกใบรายการ ค่ารักษาพยาบาลที่ราคาแพง เอามือปิดหน้าร้องไห้ออกมาอย่างเงียบเชียบ

เธอยืนหยัดต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว

เธอรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมาก

เธอหยิบเอามือปกผลไม้เล่มเล็กของคุณป้าเตี้ยข้างๆ ไป ตั้งใจว่าจะหาสถานที่ที่ไม่มีคนเพื่อจะจบชีวิต

คืนนั้นหิมะตกหนัก อากาศหนาวเป็นพิเศษ เธอนั่งอยู่บนชั้นบันไดหิน เย็นยะเยือก ร้องไห้พลงเล็งมิดไปตรงหน้าอกของตัวเอง

ฝั่งตรงข้ามถนนเป็นตึกใหญ่ มีจอแอลอีดีขนาดมหึมาจอหนึ่งติดอยู่บนนั้น

เมื่อแสงส่องสว่างขึ้น ขณะปลายมิดกำลังจะแสงเข้าสู่หัวใจสวีใจจึงก็เงยหน้าขึ้น แสงสีขาวนี้สอดส่องเข้ามาทำให้เธอเห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งอยู่บน

จอแอลลีดี

เขาใส่เสื้อเว็ตเตอร์สีขาว กำลังบรรเลงเปียโนอยู่ ผมตกต่ำเป็นเส้นละเอียดย และดูอ่อนนุ่ม เหมือนเจ้าชายผู้สูงศักดิ์และอ่อนโยนกำลังส่งยิ้มมาทางเธอ

รอยยิ้มงดงามเช่นนั้นเหมือนดั่งแสงอาทิตย์ที่สาดส่องเข้ามาในคืนอันหนาวเหน็บมืดมนไร้แสงสว่าง ให้ความอบอุ่นแก่หัวใจอันเย็นยะเยือกและสิ้นหวังของเธอ

มนุษย์ช่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่าอัศจรรย์มาก ความกล้าหาญที่จะฆ่าตัวตายหายไปโดยฉับพลัน เธอเหมือนถูกทำให้ตกใจ รีบโยนสีกที่อยู่ในมือทิ้งไป แหงนหน้ามองดูเด็กหนุ่มที่บรรเลงเปียโนอย่างงุนงง

วิธีนั้นนั้นปรากฏอยู่บนจอแอลลีดีเพียงไม่กี่สัปดาห์วินาที ไม่มีใครรู้เลยว่าในคำคืนอันหนาวเหน็บที่เย็นยะเยือกและสิ้นหวังนี้ วิธีโอบนจอเพียงไม่กี่สัปดาห์นั้นได้ให้พลังเช่นไรกับเธอ

คนที่บรรเลงเปียโนอยู่ในภาพนั้นชื่อว่าเงินเฟิง เป็นไอดอลที่เพิ่งจะเดบิวต์เข้าวงการ เป็นหนุ่มน้อยที่อบอุ่นและชอบยิ้มแย้ม

ในวันเวลาเหล่านั้นที่ไม่อาจทนไหวได้อีกต่อไปเงินเฟิงคือแสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวในชีวิตของเธอ

ต่อให้สถานการณ์ยากลำบากเพียงใด ก็ได้คิดถึงเขาก็จะสามารถผ่านพ้นไปได้

เธออาศัยแสงสว่างนี้เดินผ่านช่วงเวลาอันแสนยากลำบากที่สุดนั้นมาได้ ถึงแม้จะยังจ่ายหนี้ที่ติดค้างในตอนนี้อย่างไม่หมด พ่อก็ยังรักษาโรคไม่หาย แต่ทุกอย่างกำลังดีขึ้น ทุกอย่างล้วนเต็มเปี่ยมด้วยความหวัง

เรื่องที่เธอชอบเงินเฟิงนี้ทำให้ชีวิตของเธอที่ซิดเซียวไร้เรี่ยวแรงฟื้นกลับคืนมามีสีสันงดงามตระการตาได้อีกครั้ง

เธอหวังว่าคงมีสักวันที่เธอจะสามารถนำผลงานของตนเองไปยื่นอยู่ต่อหน้าเงินเฟิงได้และพูดกับเขาอย่างภาคภูมิใจว่า 'พี่ชายคะ ดูลี ฉันทำได้แล้วนะ'

เธออยากพูดกับเขาว่า 'ขอบคุณสำหรับการปรากฏตัวของคุณ ขอบคุณที่เล่นเปียโนให้ฉันฟัง ขอบคุณที่ทำให้ฉันไม่ยอมแพ้ในตัวเอง ขอบคุณที่ทำให้ตัวฉันเองกลายเป็นคนแบบนี้'

แต่แท้จริงแล้วเด็กหนุ่มที่มอบความหวังมากมายให้แก่เธอขนาดนี้ ได้ก้าวเท้าครึ่งก้าวเหยียบย่างเข้าสู่หุบเหวลึกแห่งห้วงความตายไปนานแล้ว

น้ำข้าชะมัด

ตะโกนแผดเสียงร้องลั่นอยู่ทุกวันว่าจะปกป้องพี่ชาย ปกป้องที่รักของเธอ แต่กระทั่งว่าเขาเป็นโรคซึมเศร้าเธอกลับไม่ได้รู้เรื่องเลย

ดูไม่ออกแม้กระทั่งความเจ็บปวดที่อยู่ภายใต้รอยยิ้มฝืนทนของเขา

เธอเห็นแก่ตัวมากขนาดนั้น ดึงเอาพลังจากรอยยิ้มของเขา สนับสนุนภาพลวงตาที่เป็นมายาเอาไว้

ที่ยิ่งน่าขาก็คือหลังจากเลิกทำลายเอาภาพมายาชิ้นนี้ออกไปแล้ว นอกจากร้องไห้เจ็บปวดเสียใจเธอก็ไม่อาจทำอะไรให้เขาได้เลย

เธอไม่สามารถพบเงินเฟิ่งได้อีกแล้ว

เด็กหนุ่มคนนั้นที่เธอรักโดยทุ่มเทให้ทั้งชีวิต

"ไอชิง? ไอชิง! ตื่นๆ! คุณพระ เธอ น้ำลายไหลงั้นหรอ นิยายของฉัน! กร๊อตต! แทของของฉันเปียกน้ำลายเธอหมดแล้วเนี่ย! เธอหลบไปเลย! หลบไปให้พ้น!"

เสียงอื้ออึงดังขึ้นที่ข้างหู สวีไอชิงพลันรู้สึกหึกศึระะ มืออวบอูมข้างหนึ่งตบบนหน้าเธอ

"สวีไอชิง! ลูกขึ้นมาเลย! นี่เป็นนิยายเล่มใหม่ของฉันนะเนี่ย! เธอรู้ไหมว่าฉันต่อคิวนานขนาดไหนกว่าจะซื้อมาได้เนี่ย!"

เสียงที่ดังโหวกเหวกอยู่ข้างหูนี้ทำไม่ช่างเหมือนเสียงเจียงไยวเพื่อนร่วมโต๊ะสมัยมัธยมปลายของเธอขนาดนั้นเลยละ

สวีไอชิงพยายามที่จะลืมตาขึ้น

ชั่วพริบตาแสงยามบ่ายแก่ๆ ลอดทะลุผ่านหน้าต่างกระจกของห้องเรียน เข้าสู่สายตา

เพื่อนร่วมชั้นที่ใส่ชุดนักเรียนวิ่งไล่หาเรื่องทะเลาะกัน โต๊ะเรียนที่เต็มไปด้วยตำราเรียนกองพะเนิน ทางเดินที่คดเคี้ยว ทุกอย่างที่แปลกประหลาดและคุ้นเคยนี้ เป็นความทรงจำของเมื่อหลายปีก่อน

สวี่ใจซิงหลุบตาลงทันที มองดูมือไม้ของตัวเองอีกครั้ง แล้วลูบจับเอาตัวเองอีกทีอย่างเหลือเชื่อ

เจิงโย่วที่อยู่ข้างๆ ยังเสียตายใจสลายกับนิยายเรื่อง 'สาวใสหนุ่มซาล์ตามล่าหารัก' เล่มใหม่ที่ต่อคิวหลายชั่วโมงกว่าจะซื้อมาได้ หยิบกระดาษทิชชูที่มีกลิ่นน้ำหอมออกมาเช็ดคราบน้ำที่เลอะจนแห้งอยู่บนหน้าหนังสืออย่างระแวดระวัง แล้วก็มองมาด้วยสีหน้ารังเกียจ

สวี่ใจซิงยังงุนงง รอยน้ำตาเด่นชัดอยู่ที่หางตา

เจิงโย่วดีใจทันควัน "ไม่ใช่ น้ำลายหรือกอะไร! ว้าย! ตีจิงเลย! อ๊ะ! ไม่สิ! ใจซิง เธอเป็นอะไร ทำไมถึงนอนหลับแล้วร้องไห้ล่ะ"

สวี่ใจซิงเรียกชื่อของอีกฝ่ายออกมาอย่างยากลำบาก "...เจิงโย่ว?"

พอจบชั้นมัธยมปลายพวกเธอก็ไม่ได้ติดต่อกันอีก ไม่ได้เรียกชื่อนี้มานานหลายปีแล้ว เธอไม่รู้ว่าจะตัวเองจำคนผิดหรือเปล่า

เจิงโย่วเข้ามาใกล้ด้วยความฉงนสงสัย จ้มๆ ที่ใบหน้าของเธอ "เธอเป็นอะไร ทำไมทำทางบ๊อๆ เนี่ย"

กริ่งเริ่มคาบเรียนดังขึ้นข้างหูอย่างฉับพลัน

เจิงโย่วรีบยัดนิยายเข้าไปใต้โต๊ะเรียน หยิบหนังสือที่จะต้องใช้ในคาบเรียนนี้ออกมา สวี่ใจซิงเห็นตัวอักษรใหญ่ๆ ไม่กี่ตัวบนหนังสือเขียนไว้ว่า

'คณิตศาสตร์ ม.ปลาย ปีหนึ่ง'

ม.ปลาย ปีหนึ่ง?

ผ่นนั้นหรือ

เฉาจวีเหมย คุณครูคณิตศาสตร์ของชั้นมัธยมปลายปีหนึ่งเดินเข้าห้องเรียนตรงเวลาเสียงกริ่งดัง เธอยังคงเป็นตัวของตัวเอง ดัดผมหยิกเป็นลอนเล็กแบบที่นิยมในสมัยนั้น เสียงพูดทั้งเล็กและแหลม มีความขี้มวดและกวดขันในแบบของคุณครูคณิตศาสตร์

"นั่งลงให้หมดเดี๋ยวนี้! แต่ละวันๆ จิตใจไม่ได้อยู่ที่เรื่องการเรียนเลย หลิวชิงชาน! ที่พูดอยู่นี้ก็คือเธอไง เธอยังจะซ้ำอีกนะ! เอาขาลงเดี๋ยวนี้เลย! คิดว่าห้องเรียนเป็นสถานที่แบบไหนกัน ยังจะนั่งไขว่ห้างอีก จะให้ฉันขงซาให้เธอ ลักด้วยด้วยเลยไหม"

เสียงหัวเราะดังลั่นทั้งห้องเรียน เฉาจวีเหมยใช้หนังสือเรียนตบที่แท่นบรรยายอย่างแรง ทำเอาฝุ่นชอล์กลอยขึ้นมา

"นั่งลงให้เรียบร้อย! ต่อไปจะเริ่มสอนแล้วนะ เปิดหนังสือไปที่บทที่สองจุดสอง วันนี้จะเรียนเรื่องฟังก์ชันลอการิทึม"

เสียงพลิกเปิดหนังสือดังฟึบๆ ไปทั่วบริเวณ

เฉิงไย่เปิดหน้าหนังสือเสร็จแล้ว เห็นสวีไจชิงยังตะลึงงันอยู่ จึงใช้ปลายปากกาสะกิดที่แขนเธอพลางลดเสียงต่ำพูดว่า "อึ้งอะไรอยู่นี่ ออยากถูกคุณครูเฉาเรียกชื่อหรือไง"

ในที่สุดสวีไจชิงก็ค่อยๆ ได้สติตื่นจากอาการงุนงง

เธอพลิกเปิดหนังสือด้วยนิ้วมือนี่แข็งที่อเล็กน้อย จับจ้องมองสูตรฟังก์ชันบนหนังสือที่สลับเลื่อนไปหลายปี หัวใจเต้นเร็วขึ้นทีละนิดๆ

ไม่ใช่ความฝัน เป็นความจริง

ฉันย้อนกลับมาเมื่อสิบปีก่อน

ตอนที่แม่ยังไม่ป่วย พ่อยังไม่เป็นอัมพาต และครอบครัวยังไม่ได้ล้มละลาย

ตอนที่เฉินเฟิง...ยังมีชีวิตอยู่

คนที่ฉันรักยังมีชีวิตอยู่

ทุกอย่างยังทันเวลา

บทที่ 2

วิชาคณิตศาสตร์เป็นคาบเรียนสุดท้าย วันที่ที่กริ่งเลิกเรียนดังส่วใจซิงก็รีบบอกลา กับเงินโยวแล้วสะพายกระเป๋านักเรียนวิ่งกลับบ้าน

ในตอนนั้ครอบครัวเธอยังอาศัยอยู่ที่สวนกุหลาบในเขตหมู่บ้านวิลล่าของเมืองนี้

ณ พื้นที่สวนกุหลาบย่านเศรษฐกิจเก่าของเมือง S ผู้คนที่สัญจรไปมาล้วนเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในวงการธุรกิจและแวดวงการเมือง ในปีนั้นตอนที่เธออยู่มัธยมปลายปีสามคุณพ่อส่วใจชายวิลล่าชุดนี้ในราคาต่ำเพื่อชำระคินหนี้เงินกู้

หลังจากส่วใจซิงจบมัธยมศึกษาตอนปลายแล้วก็ไม่ได้กลับมาที่นี้อีกเลย เธอกลัวว่าเมื่อพบภาพเหตุการณ์แล้วจะเกิดความรู้สึกสะเทือนใจ แต่เส้นทางกลับบ้านสลั้กอยู่ในส่วนลึกสุดของความทรงจำ หลังลงจากรถแล้วก็วิ่งไปตลอดทางอย่างอดรนทนไม่ไหว แต่เมื่อมาถึงประตูเข้าบ้านกลับรู้สึกล้งเล

เธอกลัวว่านี่จะเป็นเพียงความฝัน

ส่วใจซิงจ้องมองดูตัวอักษร* ที่ติดอยู่ตรงประตูนานมาก หลังใจที่เต้นรัวเร็วสงบลงแล้วจึงค่อยๆ เปิดกระเป่านักเรียนซ้าๆ เพื่อจะล้งไป

* ผู หมายถึงวาสนา โชคกลาง ความเป็นสิริมงคล

หิบบกญแจ แต่เพิ่งจะเปิดชิปกระเป๋านักเรียนออกประตูป้องกันขโมยก็เปิดออก
จากด้านในเสียงดังแกร๊ก

สวี่ใจชิงประหม่าไปหมด ยืนนิ่งอึ้งอยู่ที่หน้าประตู

หญิงวัยกลางคนที่สวมผ้ากันเปื้อนกำลังถือขยะสองถุงอยู่ ครั้นเปิดประตู
แล้วเห็นเธอก็เอ่ยพร้อมรอยยิ้มว่า "คุณใจชิงเลิกเรียนแล้วสินะคะ ป้าทิ้งขยะ
เสร็จแล้วจะไปทำกับข้าวค่ะ วันนี้มีซีโครงหมูเปรี้ยวหวานของโปรดที่คุณชอบกิน
ด้วยนะคะ"

สวี่ใจชิงคันเสียงในลำคอเอ่ยออกมาว่า "ป้าหลิว พ่อแม่หนูอยู่บ้านไหมคะ"

ป้าหลิว คุณป้าแม่บ้านเดินลงจากชั้นบันไดแล้วบอก "พ่อคุณเพิ่งกลับมา
ส่วนแม่คุณโทรมาบอกว่าจะทำงานล่วงเวลา ไม่กลับมากินข้าวค่ะ จริงสิ
ลุงรองคุณก็มาแล้วนะคะ แถมยังเอาซีอ็อกโกแลตจากต่างประเทศมาให้คุณด้วย
นะคะ"

ความปีติยินดีที่ได้กลับบ้านของสวี่ใจชิงพลันมลายหายไปในช่วงพริบตา
ด้วยคำว่าลุงรอง

ตัวการกระทำความผิดที่ทำให้ตระกูลสวี่ล้มละลายก็คือสวี่จื้อเหวิน
ลุงรองแห่งตระกูลสวี่คนนี้ของเธอ

ปีนั้นคุณพ่อสวี่ถือโอกาสจากการส่งเสริมของประเทศประกอบธุรกิจส่วนตัว
ด้วยการก่อตั้งบริษัทซึ่งเงินมีเดียขึ้นตามทิศทางของนโยบาย ในตอนนั้นยังมี
บริษัทโฆษณาไม่มากนัก ซึ่งเงินมีเดียจึงค่อยๆ กลายเป็นบริษัทโฆษณา
ที่ผูกขาดในเมือง S กลายเป็นยักษ์ใหญ่และผู้นำสื่อบ้างเดิม

แต่ด้วยการเกิดขึ้นของสื่อใหม่ สื่อแบบดั้งเดิมได้รับผลกระทบอย่างมหาศาล
ในปีนั้นสวี่ใจชิงยังเด็กและไม่รู้ว่าบริษัทของคุณพ่อสวี่เริ่มขาดทุนในแต่ละปีแล้ว

ซึ่งก็คือตอนนี่เองที่สวี่จื้อเหวินหลอกล่อให้คุณพ่อสวี่ทำการลงทุน

สวี่จื้อเหวินเป็นนักเรียนหัวกะทิเพียงคนเดียวในตระกูลสวี่ที่กลับมาจาก
การไปศึกษาต่อต่างประเทศ แม้คุณพ่อสวี่จะทำธุรกิจใหญ่โต แต่ก็ไม่เคยร่ำเรียน
หรือศึกษามาเลย นิสัยก็ซื่อตรง เชื่อถือไว้วางใจพี่ชายคนรองอย่างไม่ได้มีการ

วางกำลังป้องกันแต่อย่างใด และเริ่มโอนเงินทุนไปให้อีกฝ่าย

เขาไม่รู้ว่าอันที่จริงห่วงโซ่เงินทุนหมุนเวียนของสวีจือเหวินได้ปรากฏ
งบบาดคุดอย่างมหึมาศาล ที่ดึงดูดพ่อสวีเข้ามาก็เพื่อที่จะชดเชยการขาดทุน
ของเขานั่นเอง ภายหลังสวีจือเหวินรอดตัวได้สำเร็จโดยอาศัยการถ่ายโอน
สินทรัพย์ของคุณพ่อสวี ทว่ากลับทำให้คุณพ่อสวียิ่งถลาลึกลงเรื่อยๆ

ตอนที่ตัดสินใจส่งคุณแม่สวีไปรักษาตัวที่ต่างประเทศ สวีโจชิง
ไปเคาะประตูบ้านลุงรองเป็นเพื่อนพ่อ

เธอยังจดจำสีหน้าท่าทีที่น่ารังเกียจของสวีจือเหวินได้ดีจนถึงทุกวันนี้
'น้องสาม ไม่ใช่ข้าพ่อรองไม่ช่วยนายหรอกนะ พี่รองไม่มีเงินจริงๆ ที่นายขาดทุน
ฉันเองก็เป็นผู้เสียหายด้วยนะ เรื่องการลงทุนนั้นมันมีความเสี่ยงแน่นอนอยู่แล้ว
จะมาโทษฉันได้ยังไงกัน'

สวีจือเหวินที่บอกว่าไม่มีเงิน แต่กลับซื้อรถสปอร์ตซึ่งเป็นรุ่นลิมิเต็ดอี디션
ให้ลูกชายในวันถัดมาที่คุณพ่อสวีนำบริษัทออกขายแล้ว

คุณพ่อสวีเป็นคนซื่อ หลังจากรู้เรื่องนี้ก็ได้แต่ปาดน้ำตาพูดกับสวีโจชิงว่า
'อย่าโทษเขาเลย การช่วยเหลือเป็นเรื่องมิตรไมตรี ถ้าไม่ช่วยเหลือก็เป็นเรื่อง
ของเขา อย่าโทษคนอื่น'

สวีโจชิงจดจำคำพูดประโยคนั้นมาโดยตลอด เวลาที่ยากลำบากที่สุด
ก็ไม่เคยได้เอ่ยปากบอกญาติๆ ตระกูลสวีอีกเลย

ความจริงทำให้ไม่อยากจดจำมานานหลายปีทั้งหมดล้วนพรังพรูเข้าสู่
หัวสมอง แทนจะทำให้สวีโจชิงเกิดความรู้สึกเดือดดาลพุ่งปรัดถึงขีดสุด

เธอโกรธจนเจ็บหน้าศีรษะเลยทีเดียว

พอนับๆ ดูแล้วปีนี้เป็นเวลาที่สวีจือเหวินจะหลอกล่อคุณพ่อสวีให้ลงทุน
พอดี

หรือว่าจะเป็นวันนี้เลยเหรอ

สวีโจชิงไม่ทันได้เปลี่ยนรองเท้าก็พุ่งตรงไปยังห้องหนังสือชั้นสองของ
คุณพ่อสวี เมื่อพุ่งมาถึงประตูทางเข้าก็ได้ยินสวีจือเหวินพูดพอดี

"นายลองลงทุนเงินก้อนเล็กตามฉันดูก่อนก็ได้ ฉันติดตามโครงการนี้มานานแล้ว ทำงานล่วงเวลาหามรุ่งหามค่ำ พอมีโอกาสดีที่จะทำเงินได้ก็อยากบอกคนในครอบครัวตัวเองก่อน"

คุณพ่อสวี่หีบเอกสารการเงินที่อ่านดูแล้วไม่รู้เรื่องมาอย่างตลกดีใจ "ได้ๆ งั้นฉันจะ..."

"พ่อ!"

สวี่ใจซิงผลึกประตูเข้ามา

คุณพ่อสวี่เฝ้าน้ำขึ้นมา ชายวัยกลางคนที่ยังไม่ทรمانด้วยโรคภัยไข้เจ็บ มีบุคลิกกระฉับกระเฉง คิ้วเข้ม นัยน์ตาดวงโตดูช่างกระปรี้กระเปร่า "เลิกเรียนแล้วเหรอ หิวหรือเปล่า ลุงรองของลูกเอาซีอิ๊วโกแลตจากต่างประเทศมาให้ลูกนะ ไปกินรองท้องสักหน่อยสิ แล้วป่าหลิวละ รีบให้เธอมาทำกับข้าวสิ"

ได้เห็นพ่อที่เป็นแบบนี้อีกครั้งทำเอาสวี่ใจซิงแทบจะน้ำตารินออกจากขอบตา แต่เพราะว่าสวี่จื้อเหวินอยู่ข้างๆ จึงฝืนกลั้นเอาไว้ แล้วพูดเสียงอ้อว่า "หนูไม่ชอบกินซีอิ๊วโกแลต"

คุณพ่อสวี่มองออกมาว่าเธอไม่ปกติจึงวางเอกสารแล้วเดินเข้ามาหา "เป็นอะไรไป เป็นไข้หวัดหรือ"

ช่วงขณะนั้นสวี่ใจซิงยังคิดไม่ออกว่าจะขัดขวางไม่ให้พ่อลงทุนอย่างไร ดังนั้นจึงฉวยโอกาสพูดว่า "ไม่รู้ค่ะ แต่ว่ามีนง หั่ว อี้ดัดท้องค่ะ"

คุณพ่อสวี่กังวลขึ้นมาทันที "กินของแสลงอะไรเข้าไปหรือเปล่าละ หรือว่าเป็นหวัดใหม่ บอกให้ลูกใส่เสื้อผ้าหนาๆ หน่อยลูกก็ไม่ฟัง!" เขารีบประคองไหลเธอลงกล่าว่า "รีบกลับห้องไปนอนนะ ป่าหลิวๆ หีบปรอหวัดไข้มาหน่อย!"

ครั้นเดินออกมาข้างนอกประตู เพิ่งนึกได้ว่าสวี่จื้อเหวินยังอยู่ด้วยเขาจึงหันกลับไปพูดอีก

"พี่รอง พี่นั่งไปก่อนสักพักนะ ยายหนูใจซิงคนนี้ช่างทำให้คนเป็นห่วงจริงๆ"

สวีจื่อเหวินรู้สึกได้ว่าวันนี้ท่าทางของหลานสาวตัวน้อยคนนี้ผิดปกติไป แต่ก็ไม่ได้นึกมาก พยักหน้าพลาบพูดว่า "จะให้ฉันเรียกหมอมามาไหม เด็กสมัยนี้ สภาพร่างกายไม่ดี เทียบกับสมัยพวกเราไม่ได้เลย"

คุณพ่อสวีโบกมือบอกปัด "ไม่ต้องหรอก ให้เรนอนสักประเดี๋ยว วัตถุประสงค์หลุมฝังศพสักหล่น่อย ถ้าร้ายแรงค่อยไปโรงพยาบาล"

สวีจื่อเหวินก็ไม่ได้เอะอะอะไรมากความอีก ลงไปนั่งอยู่ที่ห้องรับแขกชั้นล่าง

ห้องของสวีโจชิงยังคงมีสภาพเหมือนในแบบที่เธอจำได้

ทันทีที่เข้าห้องเธอก็ยิ่งรู้สึกมากขึ้น แล้วก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป พลันเกิด ความระคายเคืองที่ขอบตา จากนั้นหยาดน้ำตาก็ไหลรินออกมา คุณพ่อสวีที่กำลังรินน้ำให้เห็นลูกสาวผู้เป็นที่รักร้องไห้ก็ร้อนรนจนแทบจะทำแก้วหลุดมือ

"เป็นอะไรไป รู้สึกไม่สบายมากเลยเหรอ ไปกัน เราไปโรงพยาบาลกันเดี๋ยวนี้เลย!"

สวีโจชิงรอให้เขาเดินเข้ามาใกล้ ก่อนจะเอื้อมมือไปกอดเขาไว้ ซุกอยู่ บนหน้าท้องที่อ้วนลงพุงซึ่งเธอเคยรังเกียจมาก่อน "เปล่าค่ะ ลุงๆ หนูก็คิดถึง พ่อกับแม่มากค่ะ"

"เจ้าลูกคนนี่..." ในใจคุณพ่อสวีพลันเกิดความอบอุ่นขึ้นทันใด เขาลูบศีรษะของเธอ ก่อนจะเอ่ยรับรองอย่างจริงจังว่า "ต่อไปพ่อจะต้องทำงานล่วงเวลาให้น้อยหน่อย จะกลับบ้านมากขึ้นนะ!"

สวีโจชิงรู้ว่าช่วงนี้เขากำลังวิ่งวุ่นเพื่อธุรกิจของบริษัทที่นับวันจะยิ่งตกต่ำลงเรื่อยๆ ธุรกิจดั้งเดิมแบบใดก็ตามล้วนเสื่อมถอยลงเมื่อเผชิญหน้ากับ กระแสใหม่ๆ คุณพ่อสวีไม่ใช่ นักธุรกิจที่ฉลาดปราดเปรื่อง ไม่สามารถคว้าโอกาสในการเปลี่ยนแปลงและทำให้ทันสมัยได้ ตอนนี้เธอกลับมาแล้ว และจะต้องยื่นมือเข้าช่วยอย่างแน่นอน

ไม่เพียงแต่ไม่ปล่อยให้พ่อเธอเข้าร่วมในการลงทุนเท่านั้น ยังต้องช่วยกอบกู้ซึ่งเงินมีเดีย กระทั่งดูด้วยว่ามีโอกาสที่จะทำให้พ่อลงทุน

ในอสหรมทรพยไต้ ในตอนนั้เป็นเวลาทอสหรมทรพยเริ่มเจริญรุ่งเรืองพอตี ซ่างเป็นโอกาสตีทึในพันปียากจะไต้พบ

แต่ตอนนั้เธอเป็นแค่่นักเรียนชั้นมัธยมปลาย ในสายตาผู้หญ่เรื่องสำคัญทึสุดเพียงอย่างเดียวกั้คือการศึษา เรื่องการย่นมือช่วยบริษัทและสินทรพยของพ่อเป็นแค่ความฝันจริง ๆ

สวี่ไจซิงพลันรู้สึทว่าเส้นทางซ่างมื่ออุปสรรคและยาวไกลเสียเหลือเกิน ครันคุณพ่อสวี่เห็นสีหน้าท่าทางของเธอแล้วกั้จัดการให้เธอนอนลงทั้นทึแล้ววิ่งออกไปโทรหาคุณแม่สวี่

"ไจซิงไม่สบาย! ไซ้ ผมว่าร้ายแรงมากนะ ทั้งร้องไห้ทั้งซมวดคั้เลย แถมยังพูดว่าคิดถึงพ่อกับผมด้วย! พอซึ้นซึ้น ม.ปลาย แล้วแรงกดดันมากเกินไปหรือเปล่าละ ไซ้ๆ คุณรีบกลับมาละ!"

คุณแม่สวี่เป็นหัวหน้าบรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายวันท้องถิ่นของเมือง S เหมือนกับบริษัทของคุณพ่อสวี่ สื่อสิ่งพิมพ์ได้รับผลกระทบทึหนักหนายิ่งกว่า ปริมาณการขายหนังสือพิมพ์รายวันลดฮวบลงเป็นแนวดิ่งในทุกปี คุณแม่สวี่เปลี่ยนแปลงปฏิรูปหลากหลายรูปแบบแล้วกั้ยังไล่ตามไม่ทันการพัฒนาทึเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วรายวันและรายเดือน

เธอเป็นคนที่มินิสัยรีบร้อนหุนหัน วางโทรศัพท์ลงไต้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็กลับถึงบ้านอย่างรวดเร็ว

สวี่ไจซิงทึอยู่บนเตียงไต้ยินเสียงของคุณแม่สวี่จากชั้นล่างพูดว่า "เหล่าสวี่ไจซิงกินยาแล้วหรือยัง อัย! ฟั้รองก็อยู่ด้วย คุณนั่งเถอะ ฉั้จะซึ้นซ่างบนไปดูไจซิงก่อน เด็กคนนั้ ฉั้พูดทูกั้ทูกั้ว่าใส่เสื้อผ้าหนาๆ หน่อยก็ไมยอมฟัง! ดูซิ ทำเอาตัวเองป่วยจนไต้ แล้วก็ตัวเองนั้แหละทึโดนฉึดยาและเจ็บเอง!"

เสียงดังจากทึไกลๆ เริ่มเคลื่อนเข้ามาใกล้ๆ ก่อนจะมีคนฉลักประตูเข้ามาอย่างรวดเร็ว

สวี่ไจซิงตะโกนเรียกน้ำตาคลอเบ้า "แม่"

คุณแม่สวีมองเธออย่างตำหนิ ทว่าน้ำเสียงกลับนุ่มนวล "ลูกไม่ฟังคำพูดของแม่ เป็นไข้หวัดแล้วสิใช้ไหม ยังรู้สึกไม่สบายตรงไหนอีกไหม ฮี? เด็กคนนี้ทำให้คนเขาเป็นห่วงได้ทุกวันเลยจริงๆ"

ได้ยินเสียงพร่ำบ่นที่คุ้นเคยอีกครั้ง สวีใจจึงอยากถลันเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของแม่แล้วร้องไห้สักสามวันสามคืนเสียจริง

โชคดียี่สิบปีมานี้เธอฝึกฝนจนสภาพจิตใจเข้มแข็งแล้ว ความรู้สึกที่มีมากมายนับพันกลับกลายเป็นคำพูดประโยคเดียวว่า "แม่คะ ต่อไปหนูจะฟังคำพูดแม่ทุกอย่างเลย!"

คุณแม่สวีพูดด้วยสีหน้าตกใจใจใหญ่ "ไ้อ้หยา ผิดปกติแล้วจริงๆ เหนื่อย เหล่าสวี! เหล่าสวี คุณรีบขึ้นมาเร็วเข้า! ฉันว่าต้องพาไปโรงพยาบาลนะ!"

สวีใจจึง "..."

สุดท้ายสวีใจจึงต้องอมพรอวัดไข้ซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อรับรองว่าตัวเองไม่ได้มีปัญหาอะไร ทั้งดื่มยาชงแก้หวัดตรา 999 อีกสองห่อ ใส่เสื้อคลุมตัวนอกอย่างแน่นหนา ก่อนจะตามคุณแม่สวีลงไปยังชั้นล่างเพื่อกินข้าว

สวีจื่อเหวินยังไม่ได้กลับไป กำลังนั่งอยู่ที่หน้าโต๊ะอาหารพลางพูดคุยกับคุณพ่อสวี

ครั้นเห็นสวีใจซึ่งเดินมาก็เอยถามด้วยรอยยิ้มเบิกบาน "ใจซึ่ง ดีขึ้นหน่อยไหม ฉันคิดว่าลูกของพวกนายนี้ซี้เกียจเกินไปนะ ไม่ชอบเคลื่อนไหว ขยับตัว ถ้าออกไปวิ่งบ้างทุกๆ เช้าก็จะเป็นประโยชน์อะไรเลย"

สวีใจซึ่งเหลือบมองเขาแวบหนึ่งด้วยท่าทีเสแสร้งแก้งับหน้ายิ้ม "ลุงรองพูดแบบนี้แสดงว่าพี่เจาหยางออกไปวิ่งทุกเช้าเธอคะ"

สวีจื่อเหวินชะงักด้วยคำพูดของเธอนิดหน่อย

คุณพ่อสวีถึงตาใสเธอเล็กน้อย "พูดจากับลุงรองของลูกแบบนี้ได้ยังไงกัน!"

สวีจื่อเหวินส่งเสียงหัวเราะขำๆ อยู่บ้าง "ไม่เป็นไรๆ เด็กที่ยังเล็กก็เป็น

แบบนี้กันหมดแหละ เจ้าลูกชายที่บ้านฉันคนนั้น ตอนนี่ขนาดว่าเรียนมหาลัย แล้วก็ยังน่าเป็นห่วงเหมือนกันไม่ใช่หรือไง"

ประเด็นสนทนาถูกข้ามไป สวีใจซึ่งไม่คิดที่จะสบตาเขาเลยสักนิด ก้มหน้าก้มตากินข้าวอย่างเดียว

ชีโครงหมูเปรี้ยวหวานที่ป้าหลิวทำ ไม่ได้กินมานานหลายปีมากแล้ว ร่อยมากจริงๆ

สวีจื่อเหวินกินข้าวไปด้วยและพูดคุยกับคุณพ่อสวีไปด้วย พูดไปพูดมา เขาก็พูดถึงเรื่องการลงทุนอีก แต่สวีจื่อเหวินเพิ่งจะเริ่มหัวข้อสนทนา จู่ๆ สวีใจซึ่งก็เงยหน้าหันมาพูดกับคุณแม่สวี

"แม่คะ! หนูบอกแม่ก็ครั้งก็หนแล้ว กินข้าวต้องเคี้ยวให้ละเอียดๆ แล้วค่อยๆ กลืน แล้วอย่าดื่มของร้อนเกินไปสิคะ!"

คุณแม่สวีเป็นคนที่มีนิสัยเร่งรีบ พอกินข้าวก็รีบๆ กิน ภายหลังที่เป็นโรคกระเพาะหลอดอาหารก็เกี่ยวข้องกับอุปนิสัยในการกินของเธอ

สวีใจซึ่งสืบชีโครงชิ้นเล็กให้คุณแม่สวี ทั้งยำขามซุบร้อนๆ เต็มชามที่อยู่ตรงหน้าเธอออกไป "ไว้ให้เย็นสักหน่อยแล้วค่อยดื่มนะคะ ร้อนเกินไปไม่ดีต่อหลอดอาหาร"

ผู้คนบนโต๊ะอาหารต่างอึ้งกันหมด คุณแม่สวีมองกระดุกชีโครงในชามด้วยสีหน้าและอารมณ์สับสน

ไม่ึกเลยว่าลูกสาวจะสืบกับข้าวให้เธอด้วย แถมยังเป็นห่วงสุขภาพร่างกายของเธออีก

สวีจื่อเหวินเป็นคนช่างเจรจาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นจะสามารถหลอกล่อคุณพ่อสวีให้หัวหมุนได้อย่างไร เขาเอ่ยขึ้นชมทันทีว่า "เมื่อกี้ยังบอกว่าใจซึ่งไม่รู้เรื่องรู้อ้าว ดูลึ ถึงขนาดรู้จักเป็นห่วงสุขภาพร่างกายของแม่เชียวนะ โตแล้วจริงๆ เนาะหยาจกจะศึกษาเอาอย่างน้องสาวเขา"

คุณพ่อสวีโบกมือไม่หยุด เอ่ยด้วยสีหน้าถ่อมตน "เธอก็แค่แกล้งทำตัวว่านอนสอนง่ายต่อหน้าคนนอก เด็กคนนี้ดีอ่ะจะแยะ ตอนนี่ขึ้นชั้นมัธยมปลาย

มีเรื่องที่ต้องให้พวกเราเป็นกังวลอีกมากโข"

แล้วทั้งสองคนก็พูดคุยเรื่องการศึกษาของลูกชายลูกสาวกันสักพัก ขณะที่พูดไปพูดมาสวีจื่อเหวินก็วกประเด็นสนทนาไปที่เรื่องการลงทุนอีกแล้ว "น้องสาม เรื่องโครงการของเงินหลินนั่นนะ..."

สวีใจชิงว่า "จริงสิ พ่อคะ วันศุกร์นี้ที่โรงเรียนจัดประชุมผู้ปกครอง พ่อมีเวลาไหมคะ"

คุณพ่อสวีหันมามอง "ประชุมผู้ปกครอง? ประชุมนี้เพิ่งจัดไปเมื่อเดือนก่อนไม่ใช่เหรอ ทำไมจะจัดอีกแล้วละ"

สวีใจชิงยกไหล่ "ม.ปลาย ใจคะ ก็เป็นแบบนี้ทั้งนั้นแหละ"

คุณพ่อสวีปั่นพื้พื้ "โอเค พ่อจะหาเวลาว่างวันศุกร์เอาไว้"

สวีจื่อเหวินที่ถูกขัดจังหวะอีกครั้ง "..."

ในที่สุดมื้ออาหารที่เขาเอ่ยยกประเด็นขึ้นมาอย่างต่อเนื่องและสวีใจชิงที่พูดตัดบทไม่หยุดหย่อนก็จบลง

หน้าหนาวใกล้เข้ามาแล้ว ท้องฟ้ามืดแต่หัววัน กินข้าวเสร็จสวีใจชิงก็ให้คุณพ่อสวีขึ้นไปชั้นบนเพื่อเซ็นรับรองกระดาษข้อสอบให้เธอ สวีจื่อเหวินไม่กล้าจะแสดงออกอย่างร้อนรนเกินไปและไม่สามารถหาเหตุผลที่จะอยู่ต่อได้อีก จึงได้แต่ต้องกล่าวอำลา

หลังจากที่ออกมาแล้วก็ยังคิดไม่ออกว่าทำไมหลานสาวตัวน้อยคนนี้เหมือนมุ่งเป้าหมายที่เขาดลอด

นี่มันช่างไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย

ลูกสาวของบ้านน้องสามคนนี้ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีตั้งแต่เด็ก นิยัรียบง่ายไร้เดียงสา ถึงแม้ปกติจะอาศัยว่าถูกปรนเปรอตามใจจนมีความหยิ่งยโสอยู่บ้างก็เถอะ แต่ยังมีบริสุทธิ์และเป็นเด็กอยู่ ตระกูลสวีทั้งบ้านล้วนเอาใจและโอ้อวดกันหมด เธอไม่เคยปฏิเสธของขวัญในเทศกาลปีใหม่ของเขาเลยนี่นา

เขาไปยั่วให้เธอเคืองตรงไหนเข้าละเนี่ย

สวีจื่อเหวินครุ่นคิดตลอดทาง เพิ่งจะขึ้นรถสวีเฉาหยางผู้เป็นลูกชาย ก็โทรมาหา เอ่ยปากบอกว่าจะขอเงิน

ตอนนี้สวีเฉาหยางเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีหนึ่ง ค่าครองชีพสองพันหยวน ต่อเดือนไม่เพียงพอสำหรับการใช้จ่ายของเขา สวีจื่อเหวินกำลังเดือดดาลจึง ต่ำจอटीใส่โทรศัพท์อย่างแรงไปหนึ่งยก ต่าจันสวีเฉาหยางโมโห นึกไม่ถึงว่า เขาจะต่ำพอกลับมาด้วย

สวีจื่อเหวินโมโหความดันโลหิตพุ่งสูงจนถึงกับขว้างโทรศัพท์มือถือ

ที่บ้านตระกูลสวี สวีไจชิงซึ่งประกาศชัยชนะในศึกแรกใช้ข้ออ้างว่า ทำการบ้านเป็นเหตุผลในการล็อกประตูห้อง หยิบแอลกอฮอล์ใหม่เอี่ยม่อง เครื่องหนึ่งออกมาและเริ่มจัดระเบียบชีวิตใหม่

‘หนึ่ง โรคของแม่ต้องรักษาเชิงป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า ระยะพักตัวของ โรคมะเร็งหลอดอาหารคือหนึ่งถึงสองปี ต้องกำชับแม่ให้ไปตรวจที่โรงพยาบาล ตรงตามเวลา

สอง ขัดขวางไม่ให้พ่อเข้าร่วมการลงทุน คิดวิธีการให้พ่อลงทุน ในอสังหาริมทรัพย์

สาม ปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจของชิงเงินมีเดียให้เข้าสู่การเป็น สื่อใหม่ อย่าปล่อยให้การทุ่มเทด้วยแรงกายแรงใจของพ่อเดินไปสู่การปิดบริษัท ลี...’

สวีไจชิงเม้มริมฝีปาก พิมพ์ชื่อนั้นออกมาอย่างตั้งใจ

‘ไปพบเฉินเฟิง ไม่ทำอะไรทั้งนั้น ขอแค่แอบดูสักหน่อย’

ได้เห็นว่าเขายังอยู่ดีมีสุขบนโลกนี้ก็เพียงพอแล้ว

บทที่ 3

เงินเฟิงในตอนนี้เป็นเด็กฝึกที่ไม่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก

ห้าปีให้หลังเขาถึงจะเดบิวต์เป็นบอยแบนด์วง S-Star ซึ่งมีชื่อเต็มว่า 'Seven-Star' ที่หมายถึงดวงดาวเจ็ดดวง

ตอนท่วง S-Star เพิ่งจะเปิดตัวยังไม่ดังมาก เป็นเพียงวงต็อกต๋อยวงหนึ่งที่ไม่มีคนรู้จักมากนัก จนกระทั่งภายหลังมีสามคนในวงเข้าร่วมรายการประกวดร้องเพลงรายการหนึ่ง ก่อนจะฉวยโอกาสจากกระแสทำให้วงนี้ดังขึ้นมา

เงินเฟิงก็อยู่ในวง

ค่าสินที่หิมะตกในปีนั้นวิดีโอที่ส่วใจซึ่งเห็นเงินเฟิงเล่นเปียโนก็คือวิดีโอโปรโมตรายการประกวดร้องเพลงนั้นนั่นเอง

เพียงแค่ภายหลังเงินเฟิงเอาชนะในรายการประกวดร้องเพลงนั้นไม่สำเร็จ เขาหยุดอยู่ที่สิบอันดับแรกของประเทศ แต่เพื่อนร่วมวงอีกสองคนของเขารับขึ้นไปอยู่สามอันดับแรกได้สำเร็จและเริ่มมีชื่อเสียงโด่งดัง

กิจกรรมของ S-Star ค่อยๆ มากขึ้นเรื่อยๆ ส่วนแหล่งข้อมูลส่วนตัวของเงินเฟิงมีน้อยมาก เวลาที่เข้าร่วมกิจกรรมในวงก็ไม่เคยแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น ยิ้มแย้มเสมอเมื่ออยู่ต่อหน้ากล้อง

คนนอกล้วนบอกว่าเขาไม่มีตัวตนที่สุดใในวง มีแต่แฟนคลับที่รู้ว่าทุกครั้ง

ที่เขาเริ่มมีกระแสโด่งดังมักถูกสกัดดาวรุ่งอย่างน่าประหลาด ยากมากที่อินเทอร์เน็ตจะล่มสักครั้งเพราะฮอตเสิร์ชหัวข้อที่ว่าเขาหน้าตาดีเกินต้านแฟนคลับยังไม่ทันจะบันคอมเมนต์หัวข้อเรื่องเขาก็หายจากกระชูดฮิตไปแล้ว กลับเป็นข่าวอื้อฉาวที่ทำให้คนสับสนงุนงงแทน

แฟนคลับเองก็ยังคงเคาะว่าไอดอลประสบกับแรงกดดันและโดนเพ่งเล็งหรือเปล่า แต่เงินเฟิงไม่เคยแสดงอารมณ์ด้านลบออกมาต่อหน้าสาธารณชนเลยแม้แต่บ่อย ดังนั้นนอกจากพวกเธอจะประณามการอยู่เบื้องหลังของบริษัทซะแล้ว ก็ไร้ซึ่งวิธีการอื่น

ความเข้าใจที่คนส่วนใหญ่มีต่อเขาจำกัดอยู่เพียงแค่ว่าไอดอลที่ชื่อเงินเฟิงคนนี้นั้นหน้าตาไม่เลว ตลอดจนข่าวฉาวเหล่านั้นที่อาจเป็นความจริงหรือไม่ใช่ก็ได้

มีแต่แฟนคลับเท่านั้นที่รู้ว่าเขาดีอย่างไร เขาร้องเพลงและเต้นได้ดีมากแค่ไหน แล้วก็อ่อนโยนกับพวกเธอมากเพียงใด

แฟนคลับปลงอยู่เป็นประจำว่าเมื่อไหร่พี่ชายของพวกเขาจะดังสักครั้งหนึ่งบ้างนะ

ภายหลังเงินเฟิงก็ได้ขึ้นอันดับหนึ่งของฮอตเสิร์ชในที่สุดและดังระเบิดไปทั้งโซเชี่ยล

ทว่าแลกมากับความตาย

ถ้าหากเป็นไปได้พวกเธอปรารถนาให้เขาอยู่เสียบๆ ไม่เป็นที่รู้จักตลอดกาล

หลังเงินเฟิงตายแล้ว ผ่านถ้อยคำจากการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ของผู้จัดการเขา ผ่านการขุดคุ้ยเพื่อผลประโยชน์ของแอ็กเคานต์ในโซเชี่ยล ผ่านการแฉข้อมูลของบุคคลนิรนามภายในบริษัท แฟนคลับจึงเพิ่งได้รู้ว่าที่รักของพวกเธอได้ผ่านประสบการณ์อะไรมาบ้าง

เงินเฟิงเล่นเปียโนได้ดีมาก และเวลาที่เขาดึงดูดผู้คนมากที่สุดก็เป็นตอนที่เขาเล่นเปียโน

แต่ว่าหลังจากการประหวัดร้องเพลงแฟนคลับก็ไม่เคยได้เห็นเขา

เล่นเปียโนอีกเลย

มีการสัมภาษณ์ครั้งหนึ่งนักข่าวถามเรื่องนี้ขึ้นมา เขาเพียงแค่พูดซ้ำๆ ว่า ไม่มีโอกาส

ภายหลังเมื่อผ่านการแฉข้อมูลของบุคคลนิรนามภายในบริษัทจึงได้รู้ว่า นิ้วก้อยของเขาถูกเพื่อนร่วมวงจ้องใจกระที่บจนหัก ไม่สามารถเล่นเปียโนได้อีก ตลอดชีวิตนี้

แต่เพื่อนร่วมวงคนไหน คนที่แฉข้อมูลไม่ได้บอกไว้

ไอดอลแต่ละคนล้วนมีแฟนคลับคอยปกป้อง จนถึงตอนนี้สัใจซิงก็ยังไม่รู้เลยว่าเพื่อนร่วมวงคนนั้นเป็นใคร

ได้ยินว่าหลังจากเงินเฟิงตายพ่อผู้ให้กำเนิดที่เป็นชาตรกรฆ่าคนโวยวาย ยกใหญ่กับบริษัท ไม่ใช่เพื่อขอความเป็นธรรมแก่ลูกชาย แต่เพื่อเรียกร้องขอเงินชดเชยจำนวนมหาศาล พนักงานในบริษัทบอกมาก่อนเงินเฟิงตายพ่อแท้ๆ ของเขาเคยมาโวยวายอยู่หลายครั้งมาก กระทั่งว่ามาขวางอยู่ที่ประตูทางเข้าบ้านของเงินเฟิง ไม่ยอมให้เขาออกจากบ้านถ้าไม่มอบเงินให้

ที่แท้แรงกดดันที่พวกเธอเคยคาดเดากันก่อนหน้านี้ก็ไม่ใช่เรื่องโมนิทรพยากรทั้งหมดที่เป็นของเงินเฟิงล้วนถูกแบ่งให้เพื่อนร่วมวง และเขายังต้องตกเป็นแพะรับบาปในข่าวฉาวเพื่อช่วยเพื่อนร่วมวง หาก S-Star มีข่าวฉาวเกิดขึ้นสักครั้ง ท้ายที่สุดแล้วจะกลายเป็นว่าเงินเฟิงเป็นคนทำตลอด

แต่ละเรื่องแต่ละเหตุการณ์เผยให้เห็นว่าการเสาะแสวงหาชื่อเสียงลายยศนั้นช่างดำมืดมากเพียงใด แฟนคลับประณามบริษัท ประณามเพื่อนร่วมวง ประณามชาวเน็ตที่เคยก่อความรุนแรงในโซเชียล ประณามแอ็กเคานต์ที่เกาะติดเงินเฟิงเพื่อปั่นกระแสหากิน แต่สุดท้ายแล้วก็ไม่มีผู้ใดได้รับการลงโทษทั้งนั้น

เขาป่วยเป็นโรคซึมเศร้าจริง ตำรวจพบยาฆ่าโรคซึมเศร้าจำนวนมากในบ้านของเขา

เขาฆ่าตัวตายจริงๆ เขาตายโดยล็อกทั้งประตูและหน้าต่าง ไม่ได้ทิ้งคำพูด

หรือข้อความอะไรไว้เลย

แล้วทีนี้จะไปลงโทษใครได้ละ

คนจะดั่งกิดังไป จะตื้อตื้อก็ตื้อตื้อต่อไป บริษัทยังคงปั่นไอดอลอยู่เรื่อยๆ แต่บางครั้งควรคำนึงถึงการแสดงน้ำจิตน้ำใจกันบ้าง

ยังเป็นที่นิยมในวงการบันเทิงมากที่สุดก็ยิ่งไร้ซึ่งความปรานีมากที่สุดเช่นกัน

เมื่อก่อนสวีใจซึ่งเป็นแค่แฟนคลับตัวน้อยคนหนึ่งเท่านั้น พอเผชิญหน้ากับความยุติธรรมเหล่านี้เธอก็ไร้ซึ่งอำนาจต่อกรใดๆ ตอนนี้อยากกลับมาเป็นวัยรุ่นอีกครั้ง...ทุกอย่างล้วนมีโอกาส

เส้นทางที่ถูกกำหนดไว้แล้วไม่อาจหมุนย้อนกลับได้ ถ้าอย่างนั้นเธอก็จะพยายามทำความสะอาด กวาดล้างกับดักและอุปสรรคที่อยู่บนหนทางนี้แล้วกัน ทำให้เรื่องราวที่เลวร้ายเหล่านั้นไม่สามารถเกิดขึ้นได้อีกในอนาคต

เงินเฟื้องในตอนนี้นำมาซื้อของอยู่ที่ห้างไกลในเมือง B ด้วยสถานะของเธอก็เป็นนักเรียนมัธยมปลายมีข้อจำกัดมากเกินไป อย่างเร็วที่สุดก็ต้องรอจนวันหยุดสุดสัปดาห์ถึงจะมีโอกาสไปหาเขาได้ ตอนนี้อยากที่เร่งด่วนจนตัวที่สุดก็คือขัดขวางไม่ให้พ่อมอบเงินให้แก่งูรอก

สวีใจจึงวางแผนน้อยใหญ่ทุกประการจนเกือบฟ้าสาบก่อนจะเข้านอน

ในเช้าวันถัดมาป่าหลิวงขึ้นมาข้างบนเตรียมจะปลูกสวีใจซึ่งไปโรงเรียน เธอเป็นจอมขี้เซานอนติดเตียงตัวฉกาจ แต่ทุกครั้งล้วนต้องเคี้ยวเข็ญนานมาก แต่ปรากฏว่าป่าหลิวงจะเดินมาถึงชั้นสองสวีใจซึ่งก็แต่งตัวเรียบร้อยเดินออกมาแล้ว

สาวน้อยสดชื่นกระปรี้กระเปร่า มัดผมหางม้าสูง ดวงตาเป็นประกาย ท่าทางช่างเต็มเปี่ยมด้วยพลัง เธอหักทลายป่าหลิวงอย่างร่าเริงเบิกบานใจและลงไปชั้นล่างเพื่อกินอาหารเช้า

ป่าหลิวงเกิดความงุนงงกับชีวิตนิดหน่อย

สวี่ใจซิงกินอาหารเช้าเสร็จก็ออกไปโรงเรียน มองท้องฟ้าที่สลัวๆ ไม่เคยรู้สึกว่าอากาศยามเช้าจะเย็นสบายและสดชื่นขนาดนี้

ความตื่นตันทันทีต่อเนื่องมาถึงแค่ที่ห้องเรียน ตอนที่มาชิกกรรมการนักเรียนตามหาเธอเพื่อให้ส่งการบ้าน

สวี่ใจซิงถาม "ยังต้องทำการบ้านด้วยเหรอ"

สมาชิกกรรมการนักเรียน "เธอเข้าใจฐานะนักเรียน ม.ปลาย ของเธอผิดหรือเปล่า"

สวี่ใจซิงเดินหน้าตาว่างเหงาหาวนอนเข้าไปในห้องเรียนเพื่อขอความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมโต๊ะ

"เนิงโย่ว! รีบเอากระดาษข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์มาให้ฉันยืมลอกหน่อยสิ!"

เนิงโย่วตื่นจากการสัปหงก "ไหนเธอพูดอีกครั้งซิ เธอจะลอกกระดาษข้อสอบอะไรของฉันทันที เธอเป็นตัวแทนของวิชาคณิตศาสตร์ แน่ใจนะว่าจะลอกกระดาษข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ของฉันทันทีที่คะแนนได้อันดับหนึ่งนับจากท้ายของทั้งห้องนะ"

ฉันทันทีเป็นตัวแทนของวิชาคณิตศาสตร์ด้วยเหรอเนี่ย

เมื่อคืนตอนที่วางแผนทำไม่ถึงลืมจัดการเรื่องเรียนให้อยู่ในแผนการด้วยนะ

สมาชิกกรรมการนักเรียนเป็นคนดีทีเดียว บอกอย่างใจกว้างว่า "งั้นจับคาบทบทวนด้วยตัวเองช่วงเช้าแล้วค่อยส่งก็ได้เน"

ดังนั้นสวี่ใจซิงจึงใช้เวลาคาบทบทวนด้วยตัวเองช่วงเช้าทั้งคาบลอกการบ้านอย่างบ้าคลั่ง ส่วนเนิงโย่วท่องคำศัพท์ไปด้วยพลางถามเธอไปด้วย

"เมื่อวานเธอไปทำอะไรมาเหรอ หลังเลิกเรียนวิ่งเล่นไปเร็วขนาดนั้น การบ้านก็ทำไม่เสร็จ โจวหมิงอวี้ดักฉันไว้ที่ประตูทางเข้าโรงเรียนตั้งนานเลยนะ ถามฉันว่าเธอไปนัดเดทกับชายชู้หรือเปล่า!"

สวี่ใจซิงยังไม่ทันรู้ตัว "โจวหมิงอวี้?"

เฉิงโย่วพูดอย่างโมโห "วันนั้นเธอไม่ควรรับช็อกโกแลตของเขามานะ! เธอยังไม่ทันจะตกลงปลงใจด้วยเลย เขาก็หักทักว่าตัวเองเป็นแฟนเธอไปแล้ว! นอกจากหน้าตาหล่อเหลาก็ไม่มีอะไรดีสักอย่าง แถมสมมองยังไม่ค่อยจะดีอีก!"

สวีโจชิงคิดอยู่สักพักก่อนจะรู้ว่าคนที่เฉิงโย่วพูดถึงเหมือนจะเป็นรักแรกของเธอนั่นเอง

เรื่องราวความรักเริ่มต้นตอนมัธยมปลายปีหนึ่ง พอขึ้นชั้นมัธยมปลายปีสองก็เลิกรา ห่างหายกันไปก่อนเพราะถูกคุณครูจับได้ แถมเธอยังถูกแม่ตีเพราะว่ามีความรักก่อนวัยอันควร

สวีโจชิงกลัวการถูกตี ดังนั้นตอนเรียนมัธยมปลายจึงไม่กล้าที่จะคบหาใคร หรือมีความรักอีกเลย

ภายหลังครอบครัวก็เกิดความวุ่นวาย ลำพังแค่ใช้ชีวิตก็ยังต้องทุบเทกำลังสุดความสามารถ จะมีเรี่ยวแรงกับกะจิตกะใจที่ไหนไปมีความรัก

พอหลังจากชอบเงินเฟิ่งแล้วก็ยิ่งไม่มีทางเป็นไปได้เข้าไปใหญ่

หญิงสาวที่ติดตามไอดอลไม่ต้องการความรัก

เรื่องที่ทำให้ช็อกโกแลตเป็นเรื่องของสองวันก่อน แล้ววันนี้สวีโจชิงปวดฟัน ยังไม่ได้กินช็อกโกแลตที่โจวหมิงอวี่ให้ พอลอกกระดาษข้อสอบเสร็จเธอก็เอากล่องช็อกโกแลตที่ยัดไว้อยู่ใต้โต๊ะเรียนออกมายื่นให้เฉิงโย่ว

"ช่วยฉันเอาช็อกโกแลตไปคืนให้โจวหมิงอวี่หน่อยนะ"

เฉิงโย่ว "???"

สวีโจชิงเอากล่องช็อกโกแลตยัดใส่ในอ้อมแขนเฉิงโย่ว "ถ้าเธอกลับไปคืนแล้วฉันจะเลี้ยงไก่ทอดเธอหนึ่งเดือน!"

ดวงตาสองข้างของเฉิงโย่วเป็นประกายในบัดดล เธออดกล่งช็อกโกแลต แล้วก็วิ่งออกไปเลย ตอนที่กลับมา ก็หอบแฮกๆ แล้วพูดขึ้น

"โจวหมิงอวี่วิ่งไล่ตามฉันตั้งนาน ถามฉันว่าหมายความว่ายังไง แต่ฉันไม่สนเขา!"

สวีโจชิงชวนไปให้เพื่อนสาว "ทำได้ดีมาก"

เจียงโย่วค่อนข้างอายที่ถูกชมแบบนี้ จึงเขยิบเข้ามาถามสวี่ไจชิงว่า "ไจชิง ทำไมจู่ เธอถึงปฏิเสธโจวหมิงอวี่ล่ะ ฉันนี่ว่าเธอชอบเขาซะอีก"

สวี่ไจชิงพลิกเปิดสมุดโน้ตวิชาคณิตศาสตร์ "แค่อยากเรียน ไม่มีใจจะคิดเรื่องความรัก"

เจียงโย่วรู้สึกว่าเป็นร่วมโต๊ะที่ชอบเล่นสนุกสนานมาแต่ไหนแต่ไรคนนี้ เปลี่ยนไปมีท่าทีแปลกๆ อยู่สักหน่อย แต่ก็บอกไม่ถูกว่าแปลกตรงไหน เพียงแค่มีบางครั้งที่พักผ่อนระหว่างคาบเรียน เธอหันมาอยากจะพูดคุยกับสวี่ไจชิง แต่กลับพบว่าอีกฝ่ายกำลังเขียนชื่อหนึ่งเข้าไปเข้ามาอยู่บนสมุดโน้ต

ตอนเลิกเรียนเจียงโย่วก็ทนไม่ไหวถามสวี่ไจชิงว่า "ไจชิง เนินเฟิงเป็นใครเธอ"

มือของสวี่ไจชิงที่กำลังเก็บกระเป๋าอยู่พลันชะงัก เมื่อเงยหน้าขึ้นมา นัยน์ตาก็โค้งเป็นเสี้ยว ภายในรอยยิ้มปกปิดความอ่อนโยนและความดีใจไว้ "ไม่อยู่" เป็นคนที่ฉันชอบมากใจ"

เจียงโย่ว "!!!"

ที่แท้ไม่ใช่ว่าเธอไม่มีใจจะคิดเรื่องความรัก แต่เป็นเพราะเปลี่ยนใจไปรักคนอื่นแล้วนี่เอง!

สวี่ไจชิงติดต่อคุณครูที่สอนคาบชดเชยแล้ว วางแผนว่าจะใช้เวลาให้เร็วที่สุดเพื่อชดเชยเอาความรู้ในสมัยมัธยมปลายที่ตัวเองลืมไปแล้วกลับคืนมาให้ได้ พอเก็บกระเป๋าเสร็จก็บอกลาเจียงโย่วแล้วไปเลย

ตอนมื้อกลางวันคุณพ่อสวี่โทรหาเธอ บอกว่าจะเดินทางไปทำงานนอกสถานที่ที่เมือง B กว่าจะกลับมาได้ก็สามถึงสี่วัน ไม่สามารถกลับมาเข้าร่วมงานประชุมผู้ปกครองของเธอได้ แต่พอกลับมาจะต้องซื้อช็อกโกแลตกลับมาฝากเธอแน่นอน

สวี่ไจชิงคิดวิธีการแก้ไขเรื่องการลงทุนได้ แต่เวลายังคลาดเคลื่อนอยู่นิดหน่อย เดิมที่ยังกังวลว่าสวี่จื้อเหวินจะมาก่อเรื่องไม่ดีอีกในวันสองวันนี้ ทว่า

ที่คุณพ่อสวี่เดินทางไปทำงานนอกสถานที่กลับสามารถชะลอเรื่องเร่งด่วนจนตัวของเธอได้ จึงไปเรียนคาบชดเชยได้อย่างสบายใจ

เธอวิ่งหนีไปได้อย่างรวดเร็ว ทว่าเจิ้งโย่วผู้นำสารถูกโจวหมิงอวี่ขวางอยู่ที่ประตูทางเข้าโรงเรียนอีกแล้ว

โจวหมิงอวี่ตัวสูง แล้วยังไม่สวมใส่ชุดนักเรียนให้ดีๆ ทำทางเป็นนักเลงหัวไม่หน้าตาดีร้าย ยืนดักอยู่เบื้องหน้าเจิ้งโย่วที่ตัวสั้นระริก ในมือถือช็อกโกแลตกล่องนั้นที่ถูกนำกลับมาคืน เขาเอ่ยถามอย่างโหดเหี้ยม

"ถ้าวันนี้เธอไม่บอกฉันให้ชัดเจนว่าตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ก็อย่าหวังว่าจะได้ไป!"

เจิ้งโย่วกอดกระเป๋านักเรียนไว้ "กะ...เกี่ยวอะไรกับฉัน! ใจชิงเป็นคนให้ฉันเอามาคืนนาย!"

โจวหมิงอวี่ไม่เชื่อ "ใจชิงชอบกินช็อกโกแลตขนาดนั้น เป็นไปได้ยังไงที่จะเอามาคืน! ใจชิงอยู่ไหน! ทำไมเลิกเรียนแล้วถึงหลบฉันทุกวันเลยล่ะ เธอไปเรียกใจชิงมา ฉันอยากรถามด้วยตัวเอง!"

เจิ้งโย่วพูด "ใจชิงไปเรียนชดเชยคาบวิชาคณิตศาสตร์แล้ว! นายอย่าไปรบกวนการเรียนของเธอนะ!"

โจวหมิงอวี่เอ่ยอย่างเดือดดาล "คะแนนวิชาคณิตศาสตร์ของเธอเป็นที่หนึ่งในทุกชั้นปี ยังจะต้องไปเรียนคาบชดเชยอีกหรือ จะหลอกฉันก็หาเหตุผลที่มันดีๆ หน่อยได้ไหม เร็วเข้า! ไทหาเธอ เรียกเธอมาเลย ฉันไทหาแล้วเธอไม่รับสาย!"

เดิมทีเจิ้งโย่วไม่ได้ชอบเขาอยู่แล้ว เธอต่างจากบรรดาผู้หญิงเหล่านั้นที่วันๆ หลงใหลคลั่งไคล้ผู้ชาย เธอให้ความสำคัญกับเรื่องผลการเรียนและนิสัยมากกว่า โจวหมิงอวี่คนนี้มีชื่อเสียงเป็นเดือนโรงเรียนระดับที่อุปอะไร่นั้น แต่นอกจากหน้าตาหล่อเหลาแล้วนิสัยก็แย่ ผลการเรียนก็เป็นทีที่โหล่ ไม่เห็นคู่ควรเหมาะสมกับสวี่ใจชิงตรงไหนเลย!

ไม่รู้เจิ้งโย่วมีความกล้าหาญมาจากไหน เชิดหน้าพูดเสียงดังว่า "นาย

ล้มเลิกความตั้งใจไปเถอะ! โจชิงไม่มีทางชอบนายหรือ! เธอมีคนที่ชอบแล้ว!"

โจวหมิงอวี่ว่า "เป็นไปได้! เธอจะเลิกชอบฉันแล้วไปชอบคนอื่นได้ยังไงกัน!"

เจิ้งไย่พูด "ทำไมจะเป็นไปไม่ได้! ผู้ชายคนนั้นชื่อเฉินเฟิง โจชิงชอบเขาเอามากๆ เลยล่ะ!"

โจวหมิงอวี่ได้ยินเข้าก็คิด นี่ขนาดชื่อก็ยังพูดออกมาด้วย หรือว่าจะเป็นเรื่องจริง

ทันใดนั้นเขาก็โมโหมาก!

รู้กันหมดทั่วทั้งโรงเรียนว่าเขาเตือนโรงเรียนโจวหมิงอวี่กำลังจีบสวีโจชิง ดาวประจำห้องเจี๋ยต๋อ! ตกลงเป็นเจ้าตัวไหนกันแน่ที่ไม่ดูตาม้าตาเรือ ไม่นึกว่าจะกล้าแห้วเข้ามาเหยียบเรื่องราวความรักบันลือโลกของพวกเขา!

ครั้งถึงโรงเรียนในวันต่อมา...

เจิ้งไย่คาบขนมปังอยู่ในปากพลางกลืนเข้ามาใกล้สวีโจชิงที่กำลังขยับท่องตำรา 'จูจื่ออู่* ผู้ใฝ่ก้องทัพนครล่าถอย' แล้วก็พูดว่า "โจชิง! แยมแล้วล่ะ! ตอนนี้โจวหมิงอวี่กำลังแหกปากอยู่ที่หน้าประตูของแต่ละห้อง ตะโกนเรียกว่าใครชื่อเฉินเฟิงให้ออกมาดวลตัวต่อตัวกับเขา!"

สวีโจชิง "???"

แม่่ง! โจวหมิงอวี่ แกตายแน่!

แกก่อกวนยี่หวนไอตอลของฉัน แกตายแน่!

* จูจื่ออู่ คือวีรบุรุษผู้รักชาติที่พร้อมด้วยสติปัญญาและความกล้าหาญแห่งยุคสมัยซุนชิว (ยุควสันตสารท) สามารถโน้มน้าวให้กองทัพนครถอยทัพไปได้

娱乐圈是我的〔重生〕 1
Yu Le Quan Shi Wo De (Chong Sheng) 1

วงการบันเทิงเป็นของฉัน ส่วนรักนั้นเป็นของเธอ 1
ขุนดาหนาน เขียน
บุญยวีร์ มานะสุรการ แปล

จำนวน 360 หน้า
ราคา 439 บาท

Published originally under the title of 《娱乐圈是我的〔重生〕》
(Yu Le Quan Shi Wo De (Chong Sheng) Volume 1
Author © 春刀寒 (Chun Dao Han)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-93-05-12108-6

ภาพประกอบ INK.DOT.KAY

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

เขาเหมือนพอมลงกว่าเดิม สันทราบบ้างเรียวแหลม
ทั้งเนื้อทั้งตัวมีกลิ่นอายเย็นยะเยือกและหยาบกร้านที่กระตุ้นให้คนรู้สึกปวดใจ
และตอนนี้สัวี่ไอซิ่งก็ปวดใจแทบตาย
มีคำพูดมากมายที่เธออยากถามเขา
ทำไมไม่กินอาหารให้ดีๆ ละ สุขภาพร่างกายสำคัญที่สุดนะ
ทำไมปฏิเสธเงินซิงละ จงเกียนปฏิทินที่ดีกับพี่ชาย ไปจากที่นั่นไม่ดีเหรอ
เป็นช่วงเวลาที่ไม่มีความสุขมากเลยใช่หรือเปล่า
ฉันจะทำยังไงพี่ชายถึงจะมีความสุขได้บ้างสักนิดนะ

เพราะมีไอดอลหนุ่มอย่าง 'เจินเฟิง' เป็นกำลังใจในการต่อสู้กับชีวิตที่แสนเลวร้าย
เมื่อเขาตัดสินใจจากโลกนี้ไป 'สัวี่ไอซิ่ง' จึงรู้สึกว่ารอบกายข้างมืดมน
กระทั่งเธอประสบอุบัติเหตุจนเสียชีวิตแล้วได้ย้อนเวลากลับมาในช่วงวัยสิบหกปี
วันที่เธอยังมีทุกอย่างเพียบพร้อมและเขาคณนั้นยังมีชีวิตอยู่
แสงแห่งความหวังจึงค่อยๆ จูดยประกายขึ้นอีกครั้ง...
ในเมื่อสวรรค์มอบโอกาสให้เธอแล้ว
เธอจะใช้หนึ่งสมองสองมือกำหนดเส้นทางชีวิตของตัวเองเสียใหม่
อนาคตต่อจากนี้จะต้องดีกว่าเดิม
และเธอจะปฏิวัติวงการบันเทิง
เพื่อปูทางให้ไอดอลสุดที่รักก้าวไปสู่จุดสูงสุดของวงการให้ได้!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Ins. 02 840 4888
www.jamsai.com